

HULDIGING

GROOT IS ONGETWIJFELD HET GETAL van hen, die zich opmaken zullen om onze geliefde Vorstin bij de herdenking aan haar 35-jarige

regering te huldigen. En onder die tallozen zullen ook de vrouwen zijn. Vrouwen als lid van haar vereeniging, haar bond, schrijdend met dank in het hart achter haar hoog-geheven vaandel of banier. Jonge vrouwen, bijna nog staande vóór de levenstaak, zooals onze Vorstin vijf en dertig jaar geleden stond voor Haar taak, die Zij toen reeds groot en zwaar wist te zijn, maar waarvan Zij toen, gelukkig, de volle zwaarte nog niet heeft gevoeld. Want wie dacht toen aan oorlog, aan mobilisatie, aan distributie en revolutie?

Met ernst en moed nam de jonge Koningin de wachtende taak op Zich, in vertrouwen op God. En hierin is zij een lichtend voorbeeld voor de jonge vrouwen, die mee zullen optrekken in den huldigungs-toet, en op wie straks ook de meer of minder zware levenstaak wacht. Die misschien reeds begonnen zijn die taak te aanvaarden, meer of minder moedig, meer of minder optimistisch, maar



H. M. de Koningin, toen Zij op achttienjarigen leeftijd de regering aanvaardde.

laten we hopen allen doordrongen van den ernst van het leven en de hooge roeping der vrouw. Want werd het niet vele malen reeds gezegd en neergeschreven, dat het voor een groot gedeelte afhangt van de vrouwen, die nu jong zijn, of straks ons volk sterk dan wel zwak, egoïstisch dan wel vol naastenliefde zijn zal?

Maar ook anderen zullen meeloopen in den stoet, al zal haar aantal wellicht kleiner zijn. Ouderen, die kind waren, toen de Koningin nog Prinses was. Die zich iets nog herinneren, misschien, van de droefheid bij den dood van Haar Vader; van de liefvalligheid, waarmee ze als jong Kind-Koninginnetje reeds de harten won. Ouderen, die de moeilijke jaren hebben doorleefd en doorleden als Zijzelf, maar die ook weten van de dankbaarheid bij haar vijf-en-twintig-jarig jubileum; van het enthousiasme, toen revolutionaire elementen ook hier trachtten het spel te winnen. Tot wie ook misschien iemand van het nog oudere geslacht heeft gezegd, in

het allereerste begin van den wereld-oorlog: „Hier, lees dit zelf maar. Ik kan het niet voorlezen; ik zou mijn ontroering niet machtig blijven.” En die toen, het geeft niet in welk dagblad, lazen, hoe de Vorstin, met de Prinses naast zich, zelf het Wilhelmus inzette, en hoe

de soldaten en de officieren wier formatie ze zoo juist had geïnspiceerd, meezongen, velen met ontroerd gemoed! Voor wie dit alles niet is historie, maar het zelf-doorleefde.

En tot die ouderen spreekt onze Vorstin, door Haar daden, allereerst van trouw. Maar dan ook van volhouden, van doorzetten. En bovenal: van vertrouwen op God. En wij, die ouderen, verstaan die sprake en vatten moed tot het blijven volbrengen van eigen taak.

Maar grooter nog dan het getal van hen, die zullen meeloopen in den stoet, zal zijn het aantal van hen, die thuis blijven. Die niet kunnen gaan. Die uit de verte meeleven. Wier hulde, schoon niet openbaar, niet minder gemeend en diep is. En onder die allen zullen ook veel vrouwen zijn. Veel moeders ook.

Of tot die velen onze Vorstin niets te zeggen heeft?

Zeer zeker wel. Misschien tot haar wel het meest. Want ook het leven van een Koningin als Zij

is, staat in het teeken van de zelfverloochening. Hoe dikwijls zal bij Haar de plicht hebben moeten voorangaan, en hoe weinig tijd wordt Haar gelaten voor het beleven van eigen stille vreugden! Om slechts dit ééne te noemen: Zij, die zoo graag schildert, die het volgens deskundigen zoo goed doet, hoe weinig tijd kan Zij geven aan dit werk! Zal Zij niet vaak, wanneer staatszorgen Haar benauwden, doch vooral, wanneer kleinzieligheid Haar verdriette, gewenscht hebben, dit alles en Zichzelf te vergeten, en Zich te verdiepen in de kunst? Maar zal niet even dikwijls de plicht Haar gedwongen hebben het moeilijke werk tot een einde te brengen? Spreken zóó Haar daden niet tot de moeders, die vóór alles geroepen worden tot zelfverloochening?

En zoo zullen dus alle vrouwen, die dankbaar zijn voor het bezit van zulk een Vorstin, meedoen aan de huldiging, hetzij ze in Amsterdam kunnen zijn, hetzij ze thuis moeten blijven.

J. M. W-W.